

Závěrečný díl trilogie o tajemném mlčenlivém hrdinovi

SEDMA

PETER NEWMAN

HOST

SEDMA

PETER NEWMAN

SEDMÁ

PETER NEWMAN

BRNO 2019

THE SEVEN

Copyright © 2017 by Peter Newman
All rights reserved

Jacket illustration © Jaime Jones
Jacket layout design © Dominic Forbes /
HarperCollinsPublishers Ltd, 2017

Translation © Milan Žáček, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-766-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-767-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-768-3 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mým rodičům,
za vaši neumdlévající podporu*

KAPITOLA JEDNA

Alfa ze Sedmy stál ve výklenku, zapouzdřený v kameni tenkém jako vaječná skořápka. V křehkém vězení stvořeném z žalu, z uroněných kamenných slz, které ztvrdly a dusily ho.

Tisíc let prodléval se svými sourozenci v této síni, utápěli se, pohled obrácený do nitra, propadali se stále hlouběji, dál od lidství. Nebylo tomu vždycky tak.

Kdysi, když se poprvé pohnula Trhlina, vyslali Gamu, svou sestru, aby pomohla jejich lidu. Byla to její chvíle, aby zazářila, aby vykonala stvořitelčinu vůli a svedla slavnou bitvu proti pekelným hordám.

Ale slávy se nedočkala. Byla pouze smrt.

Když se Gama nevrátila, Sedma opět ronila slzy, řeku slz za život, který měl být. A trvat nekonečně.

A když jeden prostý tulák přinesl nazpět Gamin živoucí meč, bylo zřejmé, že relikvie prošla proměnou. Sedma nabídl meči možnost spočinout po jejím boku, a on ji odmítl. Odsoudil ji.

A tak se Sedma před bolestí a žalem stáhla, navrátila se do bezpečného útočiště vzpomínek.

Plynula léta a z Trhliny povstala nová hrozba.

Sedma se otočila zády.

A Gamin meč se opět vydal do světa.

Tentokrát ho Sedmě zpět přinesla dívka, a zatímco Tulák mlčel, ona měla na srdci spoustu věcí.

Alfa si její slova zapamatoval. Bodala a burcovala, žal proměňovala ve zlost, nečinnost v činorodost. Cloumala jím zuřivost. Ve skořepinové vrstvě kamene se objevily praskliny. Odpadávaly z ní jednotlivé kusy, jakoby ze skládačky rozklížujícího se člověka, a každý dílek odhalil záblesk stříbra, náznak formy, jež dlela ve skrytu. Zářící Alfa vykročil z výklenku, obklopený aureolou vířícího prachu. Jeho křídla se rozepjala a k zemi se snesla kaskáda kamení.

Když jeho podstata zaplála životem, totéž učinili i jeho bratři a sestry. Probouzeli se pomalu, zdráhavě. Nuceně, ale váhavě, zvědavě, ale s obavami.

Oči Alfy byly modré jako obloha. Pohlédl do každého výklenku, na své bratry — Betu a Epsilonu — a na své sestry — Deltu, Thétu a Étu. Zamávala stříbřitá křídla, kámen se odrolil a odhalil blyštivá těla. Úlomky kamene se roztrhly v oblaku prachu. Jedno, dvě máchnutí křídel a mračno se rozptýlilo.

Na pozadí dosedajícího prachu se po sobě dlouze dívali, jejich myšlenky pomalu nabývaly tvar. Poté jeden po druhém vystoupili ze svých výklenků, aby se připojili k Alfovi uprostřed místnosti.

Šest kovových dokonalých postav se sešlo v kruhu. Jejich hlasy zněly jako hudba, navzájem se mezi sebou harmonicky proplétaly. Pomalu si zpívali o tom, co se dělo, když spali, o všem, co se pokazilo, a probírali, co je třeba udělat a kolik životů bude třeba položit.

O něco dál se ošívala Vesper, zatímco jí do vlasů vplétali peří.
„Je to opravdu nezbytné?“

Ruce při její otázce ustaly v pohybu a tři páry očí se otočily ke druhé autoritě v místnosti.

Na skupinku lidí oblékající mladou ženu dohlížela Pokora, jediná lidská bytost, již bylo dovoleno vstoupit do svatyně Sedmy. Ve svém plášti z perí, s kůží bez jediného chloupku a s prsty bez jediného nehtu zasvětila svůj život i tělo službě. Hlas Pokory uměl uklidnit nesmrtelné a neměl jedinou potíž s Vesper. „Neschvaluješ to?“

„To ne,“ odpověděla Vesper. „Určitě to vypadá... nádherně. Ale nejsem to já. Myslím, že by mě měli vidět takovou, jaká jsem doopravdy.“

„Věříš, že za tebe hovoří tvé vzezření?“

Vesper si v zamyšlení poškrábala shluk drobných bílých jizviček na líci. „Ne.“

„Tak před ně předstup jako vůdkyně. Jsi vyvolená Sedmy, Nositelka Gamina meče. Tvůj hlas nás uvede do nového věku. Změna je znepokojivá a obyvatelé Záříčího města v tebe musejí uvěřit. Tohle,“ ukázala Pokora na Vespeřin oděv, „jim to usnadní.“

Dívka pokrčila rameny, Pokora pokývla hlavou a skupina se opět dala do práce.

Prováděli úpravy, zoufale hledali řešení různých drobností. Pečlivě jí narovnali dlouhý plášť, naposledy jí přešetili nárameníky. Boty Vesper přidaly asi dva centimetry výšky, vlasy pak další čtyři. Sama se o nic větší necítila.

„Jsi připravená?“ zeptala se Pokora.

Vesper připravená nebyla. „Ano,“ odpověděla, pozvedla meč a uložila si ho na záda.

Rty Pokory zvlínil vzácný úsměv. „Výborně. Je nejvyšší čas.“

Shromáždili se kolem schodů vedoucích vzhůru do svatyně Sedmy. Byly jich tisíce: účastníků obřadu uvítání Nositelky meče, která se navrátila z cest, předních obyvatel Záříčího

města a hrdých zástupců Císařství Okřídleného oka, Andělských rytířů v blyštivé zbroji, vojáků v dokonalých šicích i skromně oděných občanů, stejných vzhledem i myšlením. I děti byly přítomny, organizované ve sboru, sladěné a ztichlé.

Všichni se jako živé moře vlnili kolem mohutných stříbrných schodů — omračující pamětihodnosti vysoké patnáct metrů, zhotovené z kovu bez jediného svaru, která znenadání končila ve vzduchu. Následujících devět metrů prázdného prostoru oddělovalo schody od obrovské vznášející se krychle, která představovala svatyni a pomalu, prosta jediného výraznějšího rysu, se ve výšce otáčela působením sil, jimž už nikdo nerozuměl.

V základně krychle se objevil nevelký otvor a v něm dvě postavy.

Shromáždění daleko dole uctivě sklonilo hlavy a rytíři k prokázání pocty tasili své zpívající meče.

Jedna z postav, Pokora, vykročila ven, chodidly ve vzduchu našla oporu a scházela dolů, přičemž její tíhu snášela láska Sedmy. Tento akt víry vykonávala den co den. Druhá postava, Vesper, vytáhla meč a podržela ho před sebou. Z jílice se rozevřela stříbrná křídla a ucítila proudění podstaty smísené se vzduchem. Křídla odhalila v záštitě zasazené oko. To se otevřelo a Vesper do něj pohlédla.

Dívka se slabě pousmála a vykročila za Pokorou.

Ani jedna se nezřítla.

První kráčela ladně, druhá s tichou sebejistotou.

Jakmile dospěly na vrchní schod, Vesper se zamračila. Oko v meči se nezavřelo, naopak jí dál hledělo nahoru přes rameno, široké a znepokojené. Vesper se tím směrem odvážila rychle pohlédnout, ale viděla pouze stěnu obrovské krychle a nad ní obě slunce.

Obavy jí z mysli brzy vyprchaly, neboť na ní spočinuly oči Zářícího města. Až promluví, lidé jí popřejí sluchu. A na její

žádost se každé slovo rozšíří do všech pozůstatků císařství prostřednictvím čipů, jež šeptají přímo do mysli, prostřednictvím honáků, kupců a veškerých sítí, jež má k dispozici Zornice.

Její vlastní čip jí nyní poskytoval slova proslovu. Věděla, co říct, ale jak jí vysvětlila Pokora, slova slyší pouze ucho. Na ní je, aby si získala jejich srdce.

Pátrala po podpoře, posledním povzbuzení své sebejistoty, než začne.

Nalezla ji v páru jantarových očí, které ji pozorovaly z místa o několik schodů níže. Její otec ve zbroji vypadal zvláště. I když byl oděný po způsobu obyvatel Zářícího města, mezi ostatními vyčníval, celý nesvůj. Vesper věděla, že navzdory všem poctám by byl nejráději doma, staral se o kozy a vytvářel vachrlaté přístavby k domu.

Při této představě se usmála. Překvapilo ji a zároveň potěšilo, když ho tady uviděla.

Otec jí úsměv opětoval.

To stačilo.

Nadechla se a s pozvednutým mečem začala mluvit: „Naše válka s démony skončila před více než deseti lety. Trhlina zůstává uzavřená. Ale rány z těch časů dosud přetrvávají.“ Na sotva postřehnutelný okamžik se odmlčela, pátrala po jakékoli reakci. Žádné se jí nedostalo. „Jih zpustošila válka. Když se démoni objevili poprvé, náš lid se obrátil pro pomoc na Zářící město, a my jsme nic neudělali. Svou výzvu zopakoval bezpočtukrát. A my jsme bezpočtukrát nic neudělali. To nyní musíme napravit.“

Některé naše kolonie, jako třeba Znělá, se cítily císařstvím opuštěné, a tak od nás odešly. A měly právo se zlobit, protože jsme je zklamali ve chvíli, kdy nás potřebovaly nejvíce. Znělá už není naše, stejně jako není naše jižní císařství. Ale ještě není pozdě, abychom obnovili dřívější pouta a odčinili

napáchané škody. Už nepotřebují naše meče, potřebují naši pomoc.

Víte, svět kolem nás byl přinucený ke změně. Za mořem vznikly nové mocnosti, lidské, pekelné a míšenecké, i úžasná směsice všech tří. Některé z těchto mocností se mnou stály proti tomu nejhoršímu, co mohla Trhlina nabídnout.“

Zakolísala, pohledem klouzala po stovkách upřeně hledících tváří. Pouze její otec při jejím proslovu pohyboval hlavou, přikyvoval, povzbuzoval ji. Dav nehybně stál se strnulým výrazem. Souhlasili s tím, co říkala? Chápal ji vůbec někdo?

„Démony už nemůžeme vnímat jen jako nepřátele. Ano, někteří jsou nepřátelští. Ale ne všichni. A někteří z nich nám v době míru podávali ruce.

V Novém Obzoru se z našich lidí stávali otroci a neosvobodila je moc císařství. Osvobodil je pekelník. Rány jim neošetřilo císařství, nenakrmilo je ani neobléklo, udělal to pekelník.

Chystám se v brzké době opět zamířit na jih, abych naše odcizené krajany navštívila. Nebudu však kráčet v čele vojska, půjdu tam jako přítel.

Pokud si v novém světě chceme najít své místo, sami se musíme změnit. Musíme najít nový způsob. Za tímto účelem jsem svolala schůzku největších vůdců našeho věku. Společně najdeme způsob, jak vedle sebe žít a pracovat. Minulost necháme minulostí a společně vytvoříme lepší budoucnost pro naše rodiny a přátele.“

Když Vesper domluvila, neozval se žádný potlesk, dav nedal nijak najevo, že ji slyšel.

Její otec se na ni usmíval, oči přimhouřené pýchou.

Přemýšlela, jestli se má odchýlit od scénáře, říct něco víc, najít způsob, jak se dostat pod to nekonečné množství neproniknutelných masek, dobrat se nějaké reakce.

V ruce se jí rozhučel meč.

Pohlédla na něj.

Díval se za ní, kamsi vzhůru.

Tamtéž hleděla Pokora, její otec, celý dav.

Dvojice stínů se prodlužovala, dopadla na ni, až se Vesper zachvěla. Za jejími zády se něco pohybovalo, něco mezi ní a slunci, červeným a zlatým, něco ohromného.

Když to Vesper začalo docházet, shromáždění padlo na kolena jako obrovská vlna domina, jehož dílky se kácejí společně.

Vesper se nemusela otáčet, aby zjistila, co se děje.

Stejně se otočila.

Svatyně Sedmy, krychle zářivého kovu — půldruhého kilometru od jednoho konce ke druhému — stoupala. Zatímco se cestou vzhůru pomalu otáčela, zastínila slunce.

Všichni vzestup sledovali s otevřenými ústy a se značným neklidem.

Zpod krychle vykoukla oblina krvavě rudého světla, ztřípytila se a pak bylo na vteřinu k zahlédnutí zlato. Mraky se rozdělily dlouho předtím, než k nim krychle dospěla, jako by se uctivě stáhly pryč.

Krychle se vznášela stále výš.

Nikdo se neodvažoval odtrhnout od podívané oči. Na rtech se tetelily nevyřčené otázky. Co to znamená? Je to znamení triumfálního návratu Sedmy, nebo příchodu horších věcí?

Jako balon na neviditelné šňůře gigantická krychle pokračovala v pohybu kolmo vzhůru, zmenšovala se, až vypadala jako stříbrný měsíc, který se připojil ke hvězdám.

Když byla pouhým třípytivým smítkem na nebi, pozornost přítomných se upřela na vrchol schodiště. Vesper se rozhlédla po moři tváří, olízla si najednou suché rty. Neměla ponětí, co by měla říct. Prostřednictvím čipu nepřicházel žádný připravený proslov a do konání Sedmy nebyla nijak zasvěcena.

Vteřiny ubíhaly bolestně pomalu.

Na Vespeřině čele vyrazila kapka potu a stekla jí k uchu. Otec na ni kývl a potom, po kratičké pauze, zvedl obočí a třikrát zakroužil rukou.

Vesper otevřela ústa, nadechla se... a vzápětí promluvila Pokora.

„Lidé císařství, věnujte mi pozornost. Neboť dnes je vskutku velký den. Před námi všemi stojí Nositelka a žádá nás, abychom povstali a postavili se výzvam, jež nás čekají. A hle! Sedma povstala, inspirace pro svůj lid. Neboť Její oko na nás spočívá a očekává od nás pouze to nejlepší. Nesmíme ji zklamat. Běžte, vraťte se ke svým povinnostem. Noste s sebou slova Nositelky a v srdcích střežte milost Sedmy a vězte, že se dívá.“

Dav se ve spořádaných zástupech rozešel. Zápal vyprchával v uměřených krocích.

Pokora se otočila k Vesper. „Zdá se, že Sedma už tě nenechá na holičkách.“

„To je pravda,“ odpověděla Vesper a přinutila se k úsměvu. „Máme velké štěstí.“

Ale meč v její ruce naznačoval něco jiného. Jeho oko stále hledělo na oblohu se znepokojeným výrazem.

Vesper se setkala se svým otcem na okraji Zářícího města. Bylo to poprvé, kdy se s ním ocitla o samotě od své velké cesty, na niž se vydala před pěti lety. Chvíli jí trvalo, než muže stojícího před sebou spojila s obrazem svého otce. Jantarové oči byly stejné, ale připadalo jí, jako by byly přeneseny do jiné, mladší tváře. Vlasy měl kratší, strniště zmizelo. Ačkoli si rozepnul límec, byl oblečený jako ze škatulky, v látce na ramenou vyšitý symbol Okřídleného oka. Jizvy po straně hlavy vybledly. Do vlasů mu stále vybíhaly proužky, ale nebyly tak výrazné, jak si je Vesper pamatovala. I jeho postava zesílila. „Páni,“ vydechla.

Když k ní přikročil, po kulhání nebylo ani stopy, a když ji objal, zvedl ji ze země úplně stejně, jako když byla malá.

Na několik drahocenných okamžiků se starosti světa rozplynuly, nedokázaly prorazit otcovu náruč. Sama ho pevně objala.

Pak poskočila, když uslyšela téměř lidský výkřik. Vyšel z hrdla druhého čekajícího, který se nemohl dočkat, až se vrátí z města, a Vesperin výraz okamžitě opanovala radost. Kůzle vyrostlo, byl z něj kozel. Vysoký kozel, který si místo dřívějšího poskakování hrdě vykračoval. A zatímco kůzle roztomile a rozkošně mečelo, z kozlova mečení šla hrůza. Někdy to byl výkřik, někdy mělo blíže k jekotu, který nebyl přímo kozlí, ale ani lidský. Byl to jakýsi nepřijemný, ošklivý zvuk někde na půl cesty. Pouze Vesper připadal půvabný.

Kozel se jí dychtivě přihnul k boku, už se mu sbíhaly sliny.

Nezklamala ho, podala mu silný, vláknitý výhonek. „Vypadáš dnes nádherně.“

Kozlovi se zalesklo v očích, třebaže nebylo zřejmé, zda za to může jídlo nebo lichotka. Začal přežvykovat a výhonek rozhořčeně skřípěl. Vesper se přidušeně zasmála a podrbala ho za ušima. Kozel zakňučel a tak se prsty zase pomalu vracela, až jimi spočinula na okraji kozlova pravého ucha, kde nahmatala zubatou hranu v místě, které kdysi bylo hladké. „A žádné strachy. Až se dostaneme domů, s tou příšerou si promluví. Už tě nikdy nekousne.“

Kozel nasadil zoufalý výraz.

Vesper se vydala pryč a za hovoru s otcem rozhazovala rukama, zatímco kozel jí klusal po boku a nadšeně žvýkal. Na zádech jí hledělo otevřené oko meče, které soustředěně upíralo pohled k obzoru.

„Takže ty si vážně myslíš, že ten proslov za něco stál?“

Její otec přikývl.

„Vím, že se ptám pořád dokola, já jen...“

Natáhl ruku a položil jí prsty na nadloktí.

„Děkuju. A to, že se Sedma teď vrací, co si myslíš, že to znamená?“

Její otec pokrčil rameny.

„Pokora tvrdí, že je to znamení její přízně. Tohle aspoň přiměla Vrchního rytíře všem říkat. Já si nejsem tak jistá. Když jsem vzhledla, necítila jsem naději, cítila jsem... děs.“

Její otec svažtil čelo, mlčel.

Když se Vesper přiblížila ke kopci, zpomalila. Očekávala, že bude vzrušená, možná trochu nervózní, ale ve skutečnosti se zdráhala.

Uplynulo deset let od chvíle, kdy uzavřela Trhlinu. Deset let přestavby, obnovy, úsilí vrátit do původního stavu část toho, oč přišli ve válce s démony. Během této doby vypsela. Ačkoli Císařství Okřídleného oka bylo Sedmě oddané, nesmrtelní mlčeli po celý Vesperin život. Její pokyny, vydávané jménem Sedmy, nyní utvářely budoucnost.

Posledních pět let Vesper cestovala po světě se svými rytíři, příslušníky Řádu Zlomených čepelí, setkávala se s démony, míšenci a lidmi, nesourodou skupinou vůdců stmelenu neštěstím a útrapami. Ne všechna tato setkání byla příjemná, ale kombinací přesvědčování, přirozeného nadšení, a pokud to bylo nutné, ukázkou síly se jí s většinou z nich podařilo navázat funkční vztahy.

Pokroky doma i venku se děly pomalu, ale už byla blízko, od uskutečnění její vize ji dělil jen krůček. A přesto s příchodem sem tento pocit vítězství vyprchal. Byla pryč příliš dlouho a při naplňování své velké vize zanedbávala domácí záležitosti. Nyní se s tím musela popasovat.

Ucítila, jak jí něco sevřelo rameno, a když se ohlédla, uviděla, že ho halí drobné stříbrné křídlo. Přejela po něm prsty a usmála se.

Za chůze se jí pod nohama zkracovala tráva, byla úhlednější, doklad příčinnivosti mnoha koz. Byla jimi poseta okolní krajina, matně bílými a nahnědlými skvrnami na zeleném pozadí, velkými i malými, bezmála dvaceti generacemi koz. Bývaly doby, kdy Vesper každou znala jménem. Ty doby dávno pominuly.

Vynořily se před ní dvě budovy. Zastavila, žasla, jakou prošly proměnou. První dům, místo, kde dospívala, se rozrostl. Ze strany, zešikma, k němu přibyla nová přístavba. Od pohledu ji neměli na svědomí císařští stavitelé. Každá cihla byla uložena ručně, pracně. Nedokonalosti však ve Vesperiných očích stavbě dodávaly na půvabu.

Otočila se ke svému otci. „Hodně jste se činili.“

Pohlédl na své dílo, poté na rozpacích zrak opět odvrátil a vešel do domu. Nenásledovala ho. Ještě nebyla zcela připravená čelit tomu, co jí tam očekávalo.

Druhé stavení bylo menší. Sloužilo jako přístřešek pro zvířata a jako skladiště. Když k němu Vesper kráčela, kozel zpomaloval a stále víc za ní zaostával.

Uvnitř byla tma, prosycená starými zatuchlými zápachy. Vesper upírala do stínů oči, dokud v jednom koutě nerozeznala určitý tvar.

Založila si ruce v bok. „Prober se, ty potvoro.“

Hlava se pomalu zvedla, nejistě se zhoupla na vyžilém krku. Tmavé oči neviděly tak dobře jako kdysi, ale nenávisť z nich číselo se stejnou silou jako vždycky.

„Poslyš, je mi jedno, jak jsi stará, ale jestli nepřestaneš kousat všechny okolo, nechám tě podusit na zelenině, rozumíš?“

Koza přimhouřila oči.

„Tentokrát to myslím vážně.“ Vesper pro zdůraznění svých slov na kozu namířila prstem a poté sáhla do tlumoku. „Ale přinesla jsem ti tohle. I když nevím, proč jsem se namáhala, ty nevděčná ohavo.“

Hodila koze kožený pás a poplácala ji po hlavě. Koza dárek očichala a pustila se do něj, přičemž se usilovně snažila nedbat láskyplného gesta.

Vesper se vrátila k domu a zastavila u dveří. Zvedla ruku, jako by se chystala zaklepat, ale nejistě ustrnula. Zevnitř k ní doléhaly sotva rozeznatelné zvuky. Dospělé hovořící hlasy a nad nimi jakýsi mladší hlas. Křičel? Byla to hra, nebo hádka?

Vesper se stáhl žaludek, ruka jí dál visela ve vzduchu.

Na zádech se jí otevřelo oko a na rameni opět ucítila stisk křídla. Nemusela se ohlížet, aby viděla, jak ji meč v tichosti povzbuzuje.

„Dobrá,“ zašeptala. „Jdu dovnitř.“

Jednou zaklepała, tak tiše, že ťuknutí téměř nebylo slyšet. Meč na zádech se zachmuřil, křídlo ji stisklo silněji. Vesper zaklepała podruhé, hlasitěji.

Hlasy za dveřmi utichly.

Zhluboka se nadechla, pomalu vypustila vzduch, vzala za kliku a vstoupila dovnitř.

Vesper rychle prošla chodbou. Každý pohled byl hořkosladký, přivolával vzpomínky z mládí a prokazoval jejich nepřesnosti. Skříňky měly nesprávnou barvu, stěny vykazovaly příznaky stáří a všechno bylo menší, než jak si pamatovala.

Výjimku tvořila kuchyně. Jedna stěna byla zbourána, aby se vytvořil prostor pro nový stůl. Od něj k ní vzhledly čtyři tváře.

Zamávala jim a rozpačitě se usmála. „Ahoj.“

Jako jeden muž povstávali, aby ji pozdravili.

Nedovedla říct, komu se má věnovat nejdřív. Než se dokázala rozhodnout, na nohy vyskočil Jem a hned k ní zamířil. Naklonil se, políbil ji, objal ji kolem ramen, ale potom ztuhl, když rukama narazil do meče.